

ACVIC

UNIVERS JORDI CANO

A cura de Glòria Picazo

04.02 – 23.04.2022

JORDI CANO

(Vic, 1954 – Barcelona, 2020)

De formació autodidacta, Jordi Cano va compaginar el seu treball d'actor (1979-1982) amb el de pintor i posteriorment amb el de dissenyador gràfic i director de comunicació, portant a terme una important tasca docent en els àmbits del disseny i de la comunicació.

Va realitzar la seva primera exposició individual l'any 1972 i des d'aleshores i fins l'any 2003, moment de la seva darrera exposició, va col·laborar amb galeries com Dau al Set/Salvador Riera, Galeria Trama i Galeria María José Castellví de Barcelona, així com amb la Galerie Ruben Forni de Brussel·les, Altair de Palma de Mallorca, Fernando Silió de Santander i Vanguardia de Bilbao. Al mateix temps, participà en diverses edicions d'ARCO a Madrid i en nombroses exposicions col·lectives durant les dècades dels vuitanta i noranta.

La seva obra forma part de diverses col·leccions d'art, entre d'altres: Col·lecció d'Art Niki i Josep Maria Civit, Joan Uriach, Fundación Ernesto Ventós, Rafael Tous, Piramidón. Centre d'Art Contemporani, MACBA. Centre d'Art Contemporani de Barcelona, Fundació "la Caixa", Fundación Coca Cola i Museu d'Art de Sabadell.

Quant a publicacions sobre la seva obra artística, a part dels catàlegs editats, cal esmentar tres llibres d'artista: *1 + 1 = 1*, *L'archiviste de Coda* i *Llegit, per tant, viscut*. També va col·laborar amb autors com Víctor Sunyol, Annie Bats, José Carlos Cataño, Matthew Tree, Manel Clot, Glòria Picazo i Miquel Bardagil.

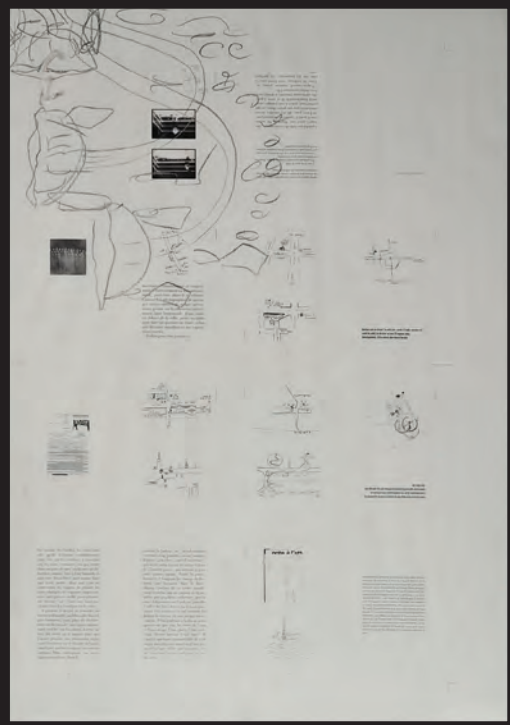
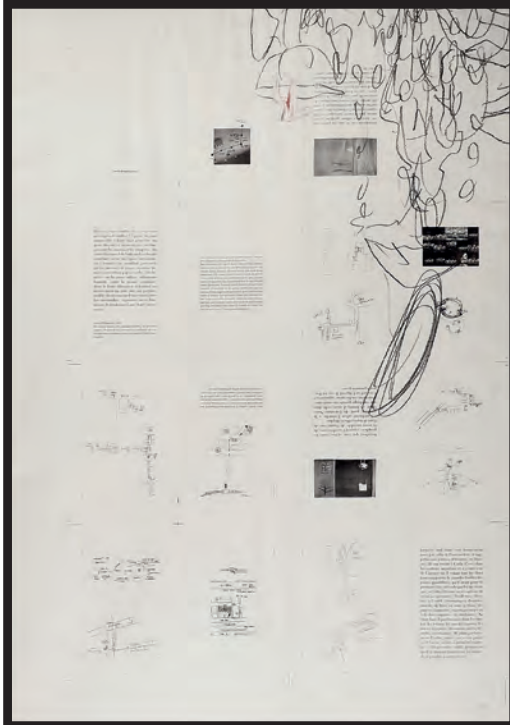
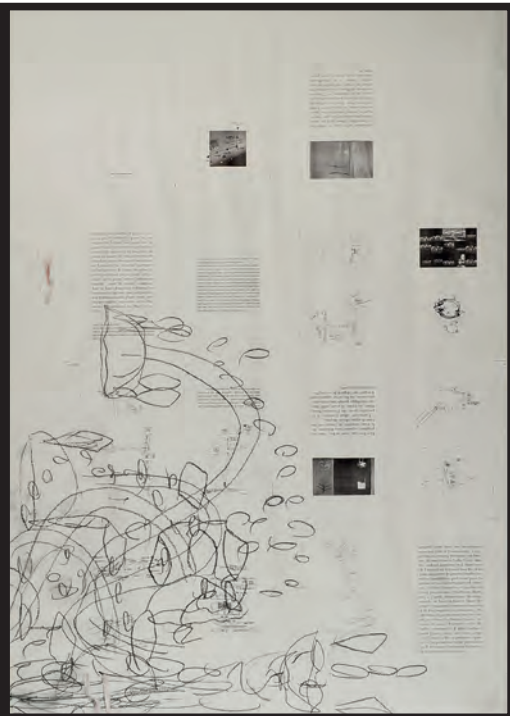
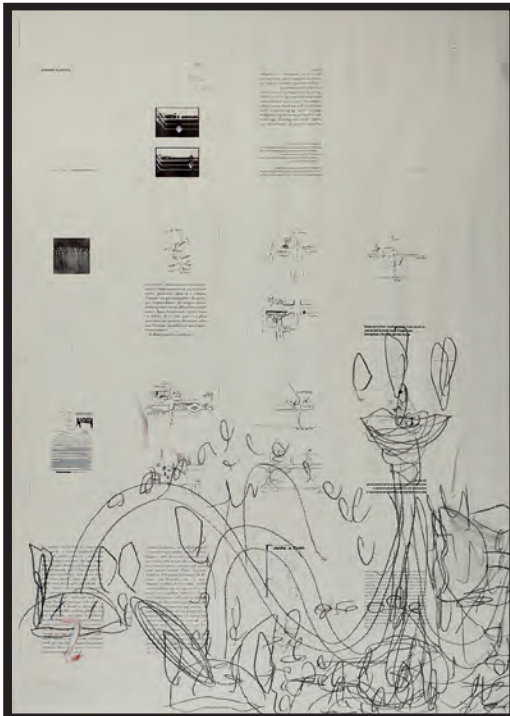
L'any 1982 juntament amb Anton Granero va crear l'estudi de disseny Cano/Granero Associats i el 1984 varen fundar Eumo Gràfic, empresa vinculada a la Universitat de Vic, que l'any 2014 passà a ser Eumo_DC, de la que en va ser director. Compaginà aquestes tasques amb la de director del Màster en Disseny, Estratègies de Comunicació i Publicitat de l'Escola Superior de Disseny Elisava. Així mateix fou Director del Màster Universitari en Disseny i Comunicació d'Elisava/Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, de la qual també en va ser professor del grau en Publicitat i Relacions Públiques fins el 2017. Darrerament, va estar vinculat a la Univesitat de Vic on va dirigir UMedia, la Unitat de recursos multidisciplinaris.

(1) *Làmpada de llàgrimes*, 2003. Col·lecció Beatriu Malaret i Clàudia Cano

(2) *VvsH6*, 2006. Piramidón. Centre d'Art Contemporani

(3) *Memòria descriptiva de piscina*, 1992. Col·lecció d'Art Niki i Josep Maria Civit

(4) *L'arbre del rencontre entre la Caputxeta i el Llop*, 2006. Piramidón. Centre d'Art Contemporani

Univers Jordi Cano

2

3

4

El projecte “Univers Jordi Cano” s’ha estructurat seguint uns àmbits, el primer dels quals està destinat a construir un retrat intel·lectual, configurat en base als referents culturals que el van acompanyar al llarg de la seva vida. Referents que es repetien insistentment fins arribar a ser quasi bé obsessius. Una actitud obstinada, sempre fidel als autors que en un moment va descobrir, s’hi va abocar per saber-ne més i dels que mai no es va poder distanciar. Un univers cultural consumit amb delit, que el varen portar a “pensar amb els peus, amb les mans, amb els ulls i amb el cap”, un ideari aplicat, potser inconscientment en un principi, però que amb el temps es va convertir en una eina pedagògica de primera magnitud.

La seva etapa com a actor d’Els Joglars promou el seu interès per un clàssic de la literatura com William Shakespeare, d’aquí que una obra cabdal de la seva biblioteca fos l’estudi de Harold Bloom, *Shakespeare. La invenció de lo humano*. I de l’àmbit teatral al de la dansa: si hi va haver una creadora que admirà de forma absolutament incondicional fou Pina Bausch, fins al punt de seguir-la per teatres d’arreu del món, reunir un fons documental important sobre les seves peces i interessar-se per estudis teòrics sobre la seva aportació al món de dansa. *La consagració de la primavera, Café Müller, AHNEN ahnen, Orpheus und Eurydike, Walzer, Renate quitte le pays, Nelken, Vollmond...*, són alguns dels espectacles que admirà amb devoció.

Un altre dels seus interessos artístics fou el cinema, la qual cosa queda palesa amb l’àmplia videoteca, que es mostra en el context de l’exposició. *Ciudadano Kane* d’Orson Wells, *El imperio de los sentidos* de Nagisa Oshima, *Ludwig* de Luchino Visconti, *El cocinero, el ladrón, su mujer y su amante* de Peter Greenaway, *Tan lejos, tan cerca* de Wim Wenders, *Una historia verdadera* de David Lynch, *Flesh* de Paul Morrissey i produïda per Andy Warhol, *Apocalypse Now* de Francis Ford Coppola, *Sangre Fácil* d’Ethan & Joel Coen, *Blade Runner* de Ridley Scott, *Smoke* de Wayne Wang, amb guió de Paul Auster. Són títols que evidencien una admiració pel cinema clàssic, però sobretot pel cinema descobert al llarg de la dècada dels vuitanta, quan Jordi Cano estava dedicat de ple a la seva carrera com a pintor.

Quant a la literatura, les preferències configuren un llarg llistat, divers i transversal en el temps: Italo Calvino, James Joyce, Thomas Bernhard, Arthur Rimbaud, Paul Auster, Charles Baudelaire, Severo Sarduy, Julian Barnes, Peter Handke, Michel Tournier, Georges Perec, Boris Vian, Lewis Carroll, Thomas Mann, etc., tot i que també no dubtà a transcriure un fragment del text *El silbo de los aires amorosos* de San Juan de la Cruz, en la darrera pàgina d’un dels seus catàlegs. I un referent filosòfic que destaquen sovint els qui foren alumnes seus: Ludwig Wittgenstein per a qui llenguatge i pensament, era tot U.

D’altra banda, la seva curiositat pels grans clàssics de la literatura corria paral·lela a travar amistat i compartir projectes amb escriptors i poetes, tal i com es pot apreciar en els seus catàlegs i llibres d’artista. José Carlos Cataño, Annie Bats, Matthew Tree, Víctor Sunyol, Manel Clot i Miquel Bardagil, a més d’escriure textos sobre el seu treball, també varen disposar en els catàlegs d’espai per publicar els seus propis textos literaris. La vida del Jordi Cano artista transitava sempre de nit i mentrestant sempre sonava de fons la música de Miles Davis.

No podem deixar d’esmentar alguns artistes visuals, l’interès pels quals va anar més enllà de la seva obra en quedar atrapat per la singularitat de les seves personalitats. Andy Warhol i el seu successor, Jeff Koons, responien al seu interès per Nova York i per les relacions complexes entre l’art i la publicitat, Sophie Calle pel component literari dels seus projectes, però sobretot per la manera d’immiscir-se en la vida dels altres, Matthew Barney per les seves instal·lacions i vídeos en els que la teatralitat desborda l’espectador, i molt especialment Peter Fischly & David Weiss, amb el seu vídeo *Com funcionen les coses* (1986-87). Aquest darrer treball coincidia plenament amb la seva idea de concatenar idees, conceptes i situacions, en una aparent única seqüència que revela amb humor les vicissituds per les que travessen una sèrie d’objectes. Però, si amb alguns artistes sentí una particular afinitat, fou amb Joseph Beuys i Barry Flanagan, per la seva utilització des d’òptiques diferents de la llebre, el primer utilitzant-la en una performance i el segon representant-la en escultures en bronze. La llebre, o en el seu cas millor dit, el conill, apareix de tant en tant en algunes de les seves obres, a manera autobiogràfica, com una forma de representar-se amb humor: el seu segon cognom era, Conill.

Els tres àmbits següents de la mostra parteixen cadascun de tres edicions d’artista realitzades en motiu d’una exposició, al marge del catàleg convencional, i estaven pensades com a extensió de les idees presents en el rerefons de les seves obres. Les edicions sempre varen sorgir de l’intercanvi d’idees amb persones properes i mai no foren un encàrrec convencional, d’un artista visual que demana un text a un escriptor, un poeta o un crític d’art per incloure’l en les seves edicions. La primera d’aquestes edicions fou *1 + 1 = 1 (Sumar-se)*, en la que jo mateixa vaig participar, tot fent un treball a quatre mans. Com vaig escriure en el text inicial: “U més U, igual a U? Pot semblar paradoxal, però aquest enunciat no és sinó la resultant d’un joc de correspondències. Textos, imatges i pensaments s’han desplaçat entre el punt U i el punt, tot sumant recorreguts urbans i desplaçaments temporals”. Es tracta d’una edició sorgida de l’intercanvi de cites, d’imatges, reunides a base de lectures compartides, de pel·lícules vistes, un joc de correspondència emprant la bústia com a contenidor, mediador entre U i U, d’aquí que les bústies tinguin la seva presència a l’edició. Les referències literàries són molt diverses, Susan Sontag i el seu assaig *Sobre la fotografia*, Thomas Bernhard i els seus *Maîtres anciens*, Peter Handke i el seu *Ensayo sobre el cansancio* i Michel Tournier i *Les Météores*, entre d’altres. I si aquests autors eren convidats a participar, d’altres esdevenien participants i còmplices alhora. *La lògica del carnisser* és una edició que recull 4 sèries de cinc aiguafortos i cada sèrie correspon a la llengua materna dels quatre autors “còmplices”: Víctor Sunyol, català, José-Carlos Cataño, castellà, Annie Bats, francès i Matthew Tree, anglès, que hi col·laboren amb textos seus originals.

La següent edició d’artista que conforma un nou àmbit és *L’archiviste de Coda*, realitzada a quatre mans amb l’escriptora Annie Bats i un munt de col·laboradors que convidà a participar. L’edició partia d’un procediment semblant a l’anterior, es basava en l’intercanvi de cites literàries, imatges, idees..., que convergien en una publicació entrelaçada de continguts. L’intercanvi com a mètode, aplicat per Jordi Cano en d’altres ocasions, s’amplià en aquest cas més enllà de la correspondència entre els dos autors i l’artista llençà un nou repte a qui el volgués entomar: com explicar a algú la manera d’arribar des d’un punt de la ciutat fins a casa seva mitjançant un plànol dibuixat i així l’edició reuneix més d’una cinquantena de plànols de la més diversa procedència.

La tercera edició és *Llegit, per tant, viscut*, realitzada amb Miquel Bardagil. L’edició està pensada com un dietari, en el qual Bardagil va relatant les seves trobades amb l’artista entre el 2 de setembre i el 28 d’octubre de 2002, uns mesos abans d’inaugurar l’exposició a la Galeria Maria José Castellví de Barcelona. Textos, dibuixos, fotografies, reproduccions d’algunes pintures, fins i tot, una mena de *flipbook* amb motius extrets de pintures, estableixen un joc d’*imputs* creuats que acaben donant la forma final a l’edició.

Un altre àmbit, en aquest cas temàtic, està dedicat a una qüestió recurrent al llarg de la seva trajectòria artística. Es tracta de les constants referències a personatges de la literatura infantil: l’Aladdin, l’Alicia, la Caputxeta vermella, en Peter Pan, i en Pere i el Llop afluoren en pintures, dibuixos, edicions; i fins i tot les seves Caputxetes, en el seu cas n’eren tres, varen acabar protagonitzant una peça en vídeo. Una manera d’aproximar-se als mites infantils des de l’òptica de l’adult, però que com un nen s’enlluerna amb mons irreals màgics i inspiradors.

El darrer àmbit del projecte es troba a l’espai d’exposicions de l’Escola d’Art de Vic i pretén donar a conèixer l’activitat docent de Jordi Cano, portada a terme al llarg de les dues darreres dècades, bàsicament a l’Escola Elisava de Barcelona i que és la conseqüència lògica de les seves tasques prèvies, desenvolupades a Eumogràfic, Eumo Editorial i darrerament a Eumo_dc, així com la seva llarga col·laboració amb la Universitat de Vic. L’espai expositiu es converteix en una aula oberta en la que els estudiants de l’Escola d’Art de Vic aportaran les seves visions creatives, tot seguint les premisses que Jordi Cano va aplicar a nivell pedagògic, tan concises com suggeridores. La vàlua d’allò transversal com a mètode creatiu: pensar amb el cap, pensar amb els peus, pensar amb les mans i pensar amb els ulls, tal i com sempre va reclamar Jordi Cano.

Inauguració, divendres 4 de febrer a les 19.00 h a ACVIC. Centre d'Arts Contemporànies

UNIVERS JORDI CANO

04.02 – 23.04.2022

Espais expositius:

ACVIC. Centre d'Arts Contemporànies (Sant Francesc, 1. Vic)

Escola d'Art de Vic (Rambla Sant Domènec, 24. Vic)

Horaris:

De dimarts a divendres de 10.00 a 13.00 h i de 17.00 a 19.00 h.

Dissabtes d'11.00 a 14.00 h i de 17.00 a 19.00 h.

Amb el suport de:

UVIC
UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA

Col·labora:

Agraïments:

M. Carme Bernal, Col·lecció d'Art Niki i Josep Maria Civit, Col·lecció Beatriu Malaret i Clàudia Cano, Col·lecció Família Hernando, Escola Universitària Elisava, Família Cano Cunill, Carles Flo, Fundació Ernesto Ventós, Fundació "la Caixa", MACBA. Centre d'Art Contemporani de Barcelona, Marc Aliart, Museu d'Art de Sabadell, OCA Foundation, Piramidón. Centre d'Art Contemporani.

ACVIC. Centre d'Arts Contemporànies

Sant Francesc 1. 08500 Vic · Tel +34 93 885 37 04 · www.acvic.org · info@acvic.org

Visita comentada i activitat educativa de l'exposició: tots els dissabtes a les 12.00 h.

També podeu concertar-les amb reserva prèvia trucant a ACVic. Servei gratuït.

Segueix-nos al Facebook, Instagram i Twitter.

